

EGY ÁLTALÁNOS MAGATARTÁSI KÓDEX KÖRVONALAIRÓL

ANEMZETI ÉRZELMEIBEN OLYANNYISZOR MEGBÁNTOTT magyarság érthető fájdalommal és indulattal reagál, ha a magyar kisebbségek elesettségét látja másutt, és az ellenük szabadjára engedett, sőt állami eszközökkel keltett indulatokról hall. Megbántottságunkban azonban hajlamosak vagyunk megfeledkezni azon fájdalomokról, amelyek a velünk egy közösségben élő más nemzeteket eltöltik. Hajlamosak vagyunk megfeledkezni, ők is, mi is: bajaink gyógyításához csak a másik bajának megértése vezethet. Hajlamosak vagyunk megfeledkezni arról, hogy az újabb megbántásokat csak egy kölcsönösen elfogadható béke előzheti meg. Ha harc lesz közöttünk, annak csak vesztesei lehetnek...

A kisebbségekkel kapcsolatos magatartáskódex szükségessége

A nemzeti kisebbségek sorsának évszázados rendezetlensége elakaszthatja a közép-európai térség politikai rendszerváltásának folyamatát. Ezért van szükségük a kialakuló új államrendszereknek közös magatartáskódexre, melynek betartása feltétele lehet a különböző integratív európai intézményekhez való csatlakozásnak. Nem lehet célunk valamelyik nyugat-európai vagy észak-amerikai állam alkotmányának bevezetése. Arra van szükségünk, hogy az itt élő államok megegyezésre jussanak egymás között a követendő alapelvekben. Nyugat-Európa és a világ számára sem közömbös, hogy a térség a következő évtizedben szerves része lesz-e az európai gazdasági és politikai folyamatoknak, vagy törzsi háborúkban, szomszéd-villongásokban, netán polgárháborúkban merül el. Lényegében ezt fogalmaztuk meg 1991 novemberében annak az összeurópai munkabizottságnak a tagjaként, amely a volt szocialista országok jövőjével foglalkozik, és javaslatokat dolgoz ki a velük kapcsolatos európai politikai stratégiákról.

Kérdések és válaszok

A térségünkben esetleg használható magatartáskódexre tett javaslat alapelveinek megfogalmazása előtt kérdéseket kell feltennünk önmagunknak is, és megkísérelnünk, hogy ezekre választ találjunk.

1. Miként alakult a térség néptakarója ez elmúlt évszázadok során?

2. Mikor, milyen tervek születtek eddig a térség legújabb kori történelmében a kisebbségi kérdés rendezésére, annak az ellentmondásnak feloldására, hogy itt államhatár és nemzeti-etnikai településterület sohasem esett egybe?

3. Milyen változások zajlanak le Nyugat-Európában egyén és közösség, állampolgár és politikai képviselő, területigazgatás és településrendszer viszonyában? (Milyen közegben kell mozognia a jövőre vonatkozó elképzeléseinknek?)

4. Milyen általános állampolitikai alapelvek elfogadását látnánk szükségesnek a térségben ahhoz, hogy tárgyalások indulhassanak egy magatartáskódexről?

Esetünkben Európának etnikailag, vallásilag leginkább kevert területéről van szó.

Eddig mindig nagyhatalmi érdekek határoztak a térségben az állam és a nemzetek sorsáról, s az eddigi megoldások – sem a liberális, sem a kollektivista-etnikai, sem a szovjet internacionalista értelmezések – nem vezettek eredményre.

Európában évszázadok óta olyan területigazgatási és átrendezőési elvek érvényesülnek, amelyek mindeddig nem jutottak ugyan érvényre, de amelyek az újabb tömegkommunikációs és információrobbanás következtében mind erősebben éreztetik hatásukat.

A nemzeti-etnikai sokszínűséget toleráló, a kollektív jogokat az egyéni szabadság egyik megnyilvánulásának tekintő államszervezet.

A közösségképzés és területrendezés új erői Európában

Felvetődik a kérdés: kinek az Európáját is akarjuk mi építeni? A polgárok Európáját, a nemzetek Európáját, az államok Európáját? A válaszhoz át kell gondolnunk néhány általánosabb kérdést.

A *globális kihívás* tényét emlegetni ma már közhelyszámba megy, de Európának innenső felén – azaz Közép- és Kelet-Európában – nem árt emlékeztetni olyan dolgokra, amelyek Nyugaton közhelyek. Közhely, de valóság: a Földgolyót veszélyeztető ökológiai problémák megoldása lehetetlen olyan társadalmakkal, amelyeknek emberiség-szemléletét az államhatárokkal körülbástyázott területek partikuláris érdekei és kizárólag a saját nemzet érdekei határozzák meg. Napi elégedetlenségét fogalmazza meg az európai állami területi tagoltsággal szemben a századelő óta a gazdaság is.

Egészen más irányból kezdi ki a jelenlegi állami területi szervezetet a gazdaság terén a *regionalizmus*, amely kisebb, de az állami határbeosztásoktól független, azokat átlépő területi egységeket kíván kialakítani. Nyilvánvaló ugyanis, hogy egyes, államhatárok által szétszabdalt területek lakói gazdaságilag és társadalmilag esetleg másként kötődhetnek egymáshoz, jobban egymásra vannak utalva, mint azok a területi egységek, amelyeket az államhatárok rögzítenek.

Kevésbé számít közhelynek, ha arra hívjuk fel a figyelmet: a társadalom közgondolkodásában megjelentek olyan eszmék, eszmények, amelyek radikálisan szembe-

kerülnek az európai államok hagyományos területszervezési elveivel. Új típusú tudati individualizálódás jelent meg legelőbb a háború után felnőtt és mára az intézményekben helyet kapó generációk gondolkodásában, és terjed a közgondolkodásban.

Tudjuk, hogy az utóbbi ötven évben az európai társadalmak általános kulturális fejlődésében milyen robbanásszerű volt az előrelépés. Először az oktatásban, majd a tömegkommunikációban is kimutathatók a változások. A változások lényege, hogy megnövekedett a kulturális-szellemi önállóság igénye. A tömeges sajtó után a rádió, a televízió (vagyis az információközvetítő eszközök) fejlődése egyaránt elősegítették az individualizálás elterjedését.

Címszavakban fogalmazva az ismert jelenségeket: noha sémákat, szlogeneket, sztereotípiákat közvetítenek ezek az új eszközök, s ezzel egyszerűsítik a világképet, ugyanakkor éppen e viselkedésformák közvetítésével elhitetik az egyénnel, hogy önmegvalósítását minden eddiginél teljesebben kiszolgálják. És ebben van is igazság. Lehet, hogy a közgondolkodás színvonala hanyatlik – amit a sekélyes szlogenek láttán sokan állítanak –, de kétségtelen, hogy a társadalom ezeket mind egyénibb módon „használja”. Az egyén egyre tudatosabban válogat, helyezi el önmagát a közösségben. Mind önállóbban keresi a hozzá hasonló gondolkodásúakkal való azonosulást.

A sokat emlegetett etnikai reneszánsz is kétarcú folyamat. Nem egyszerűen a kollektív eszmény – az etnikai összetartozás – keresését jelenti, hanem azt is, hogy az egyén eltávolodik a mindent maga alá gyűrő állami, állampolgári besorolástól, és a közösséghez tartozás más szálait – így az etnikai, vallási-világnézeti azonosulás stb. szálait – elébe helyezi az állampolgári azonosságtudatnak. Az állami „kényszerrel” szemben az egyéni választás, az egyéni felfogáshoz jobban illeszkedő azonossági kötések keresése az új individualizmus keletkezését jelzi. A nyolcvanas években az USA-ban az etnikai reneszánsz a „gyökerekhez” való kapcsolódást jelenti, az államtól független, új típusú közösségi integratív erőket keresését. Európában kézenfekvőbb az azonos nyelven beszélőkhöz, az etnikumhoz, vagy a különböző mikroközösségekhez – területi közösségekhez vagy a hasonló gondolkodásúakhoz – való tartozás.

Az állampolgári tudat, mint az egyén közösségi azonosulásának legfontosabb gondolkodási kerete, gyengülni kezd, illetve mind erősebbek lesznek az egyént a közösséghez kötő egyéb identitások: a baráti-családi, a területi-táji, az etnikai, a világnézeti, a szociális-munkaszervezeti identitás. Mindezt fokozza az utazás szabadsága, az idegen kultúrák közelbe kerülése a tömegkommunikációval és hasonló hatások. Az egyénben erősödik a vágy, hogy átlásson és megértse minden körötte zajló folyamatot. Ez azzal is jár, hogy az átláthatatlan struktúrákat, szervezeteket elutasítja. Nem szorul részletezésre, hogy azok a mozgalmak, amelyek követelik, hogy az állam – Nagy-Britanniában, Spanyolországban vagy Olaszországban – adjon át jogosítványokat a regionális szervezeteknek, lényegében ennek az általános fejlődésnek a jelentkezési formái. Ezek a mozgalmak kompetenciák átadását követelik az egészségügy, szociális ügyek, ipartelepítés, idegenforgalom területén.

Tovább sorolhatnánk a 20. század végének technikai-infrastrukturális fejlődési sajátosságait, amelyek az államnak mint a polgár mozgásának, termelési tevékenységének és gondolkodásának kereteit relativizálják, és a keretekben mindinkább csak gátakat látnak. Ezek helyébe új típusú azonosságtudati tényezőket juttatnak, illetve erősítenek meg.

Ha Európa polgárai nem is fogalmazzák meg nap mint nap, mégis érzékelik, hogy a század végén a technikai-termelési és kulturális fejlődés átrendezi életük eddigi területi kereteit. A globális feszültségek és a gazdaság tágítják és átlépni törekednek az államkereteket. A társadalmakban egyre erősödő individualizáció szintén e keretek szétfeszítésének irányába hat, ráadásul az állam területi kereteitől függetlenül keresi azonosulásának pontjait (etnikai, regionális vallási stb. azonosulás).

Az állam lebontásának kérdőjelei

A kontinentális egységesülés szükségét mindenki elismeri, a vita azon folyik, hogy az élet mely területeire és milyen szinten terjedjen ki ez az egységesítés. Egyúttal azonban az államok kisebb területi egységekre bontása, netán bizonyos eddigi igazgatási-irányítási jogosítványoktól való megfosztása sok oldalról elutasításra talál.

Milyen érvekkel és milyen irányból kérdőjelezzik meg Európában az államhatárok felbontásának törekvéseit? A múlt századi klasszikus liberális elvekhez kötődő értelmiség egy részének ellenérzését az alapozza meg, hogy a francia forradalom és állam szabadságeshményének ígázatében nevelkedett, amely elutasít minden kollektív kiváltságot vagy kollektív jogot. Ez a felfogás a vallást, az etnikai hovatartozást magánügynek tekinti, nem fogadja el az ilyen elveken alapuló közösségszerveződési törekvéseket. Az indoklás gondolatmenete az, hogy a közösséghez az egyént az állampolgári tudat kapcsolja, az állam a legfontosabb intézmény, mivel biztosítja a törvény előtti és politikai egyenlőséget. Az etnikai elv érvényesülésében a „törzsi”, a kollektív eszmék jelentkezését látják. A liberálisokkal szemben nem joggalanul emlegetik, hogy az állampolgári tudat ugyanúgy „kollektív eszme”, mint az etnikai, csak más alapokon szerveződik. S az sem jogosulatlan szemrehányás, hogy a liberalizmus klasszikus alapállását elhagyják: az egyén szabad kifejlődését akadályozzák azzal, hogy az állampolgári identitást egyedüli közösségszervező elvnek tekintik.

Az európai államok bürokráciái elutasítják az autonómia-törekvéseket, különösen a területi autonómiára valót. Az állami bürokrácia volt az európai társadalom-igazgatás megszervezője a 17–20. században, kialakulása kétségtelenül egyik feltétele volt Európa modern kori kiemelkedésének (közbiztonság, közlekedés, iskolázás, egészségügy, szociális háló stb.). Ez a szerep társadalmi kiemelkedést biztosított az állami bürokráciának, de egyben eltávolította a köznapi élettől (különösen a centralizáltan építkező országokban). A „főváros” és a „kormányzati mindenhatóság” évszázada állandó célpontja a területi autonómia-törekvéseknek. A központi kormányzati bürokrácia legfeljebb kulturális autonómiákról hajlandó beszélni, és azt

állítja, hogy termelési és politikai-igazgatási anarchiához vezetnek az etnikai és gazdasági célú területi autonómia-törekvések. Kritikusai joggal említik, hogy a különböző szintű területi autonómiák éppen az adminisztráció működőképességét biztosítanák.

Az európai államok területi-igazgatási újjászerveződésének lehetőségét a klasszikus antifasiszta politikai hagyományok egyes mai folytatói is támadják. Különösen a dél-tiroli autonómia, majd az egységes Jugoszlávia felbomlása, a horvát, a szlovén önállóság elismerése, végül az önálló Csehország és Szlovákia megteremtése tölti el őket aggodalommal. A fejlemények eszerint az 1938-as Európát idézik, amikor a kollektív nemzeteszmé jegyében rendezték át Európa ezen tájait hozzávetőleg a maihoz hasonló módon. S emlegetik – mint a folyamat elindítóját már 1938-ban is – Németország rendkívüli megerősödését. A közbeszédben „konzervatív baloldalinak” mondottaknak bírálói nem alaptalanul vetik szemére az európai baloldal hagyományos gyengéjét. Ennek lényege az volt, hogy az egyén-közösség viszonyában csak az egyik azonosságtudatot hangsúlyozták, erre építették a politikai identitást is, és rendre lebecsülték az etnikai közösséghez és a szülőföldhöz való kötődést. Más szóval ma is szemükre vetik a hagyományos urbánus felfogást, és hogy érzéketlenek a nemzeti rendező elvvel, mint az egyik lehetséges társadalmi rendező elvvel szemben.

A német veszély erősödésétől való félelem lépten-nyomon előbukkan az állami centralizmust védelmezők táborában. Angliában ugyanúgy elhangzik, hogy a skót különállást követné a *Deutsche Mark* uralma, mint ahogy elhangzik a közép-európai új autonómiák esetében. Ez az érvelés és félelem jelzi, hogy a mostani „európai egyensúly” végül is az 1945. évi hatalmi viszonyok terméke, és az akkori politikai-katonai erőviszonyokra épül. Ez az egyensúly megingott a Szovjetunió összeomlásával és az USA fokozatos távozásával. Az önálló Európa a tényleges belső erőviszonyok kifejezője lehet, amely a máris legerősebb Németország túlsúlyát hozhatja. (Feltéve persze, hogy Németország ugyanolyan igénnyel lépne fel volt legyőzőivel szemben, mint az 1930-as években. S ha ez így lenne, az aggodalom nem lenne jogtalan.) Ennek az érvelésnek a logikája az, hogy ha a jelenlegi állami-kormányzati fennhatóság a kisebb területi egységek fölött megszűnik, helyébe a máris legerősebb európai gazdaság, a német fog benyomulni. A német terjeszkedés ellen van szükség tehát az állami adminisztráció védelmére. E felfogás bírálói nem alaptalanul emlegetik, hogy Németország valójában nagyobb megértéssel van a területi autonómiák iránt, mint Franciaország vagy Nagy-Britannia. Ez azonban nem imperializmusából következik, hanem államszervezési elveinek hagyományaiból. Németország – és Ausztria – szövetségi állam, ahol az egyes területek önállósága még a nemzetté válás előtt kialakult, tehát már „nemzeti” hagyomány. Ezt az autonómiákra épülő hagyományt éppen a fasiszta egységes birodalomszervezés utasította el. Az 1949 utáni német államszervezési elv egyben kritikája is a fasizmusnak: a demokratikus politika érvényesülését jelenti, a kisebb területi egységek bizonyos autonómiájának elismerését egy államon – a szövetségi köztársaságon – belül.

Végül nem hagyhatjuk ki a nemzetállam rendszerének védelmezői sorából a kis nemzetek – feltehetően növekvő – hányadát. A kis nemzetek ugyanis nem alaptalanul teszik fel a kérdést: ha a nemzetek a jövő egységes Európájában meg is tartják kulturális-etnikai (és nyelvi) sajátosságait, vajon nem szorítják-e háttérbe őket a nagy nemzetek kultúrái. Vajon az egységes Európa az angol-francia-német (esetleg olasz) kultúra Európája lesz? Úgy látszik, hogy a kis nemzeti kultúrák életben tartásának legfőbb eszköze a nemzetállam, amely a határokon belül preferenciát biztosít a nemzeti hagyományoknak az állami oktatási rendszer, az állami kultúra támogatása révén.

Akárhogy is lesz, ezekkel kapcsolatban állást kell foglalni a következő évtizedek alternatíváiról gondolkodóknak. Véleményünk szerint Európa nemzeti sokszínűségének megőrzése általános emberi érdek. De a nemzeteknek fel kell adniuk a területi-állami beosztáshoz és a nemzetállami gazdasági-politikai zártságához való ragaszkodásukat. A nemzetfogalom eddigi értelmezéséből száműzni kell a gazdasági (nemzetgazdasági) és az állami (nemzetállami) alapelveket. A nemzet elsősorban kultúr-nemzet. Ez azt jelenti, hogy nyelvi, hagyománybeli azonosságú emberek közössége, s így kell fennmaradnia a 21. század részére.

Következtetés a magatartási kódex számára

A térség állami-nemzeti feszültségeiben a gyűlöletanyagok számát csökkenthetnénk, ha politikánk vezéreszméiben leszámolnánk a nemzetállami örökséggel, tudomásul vennénk az új területi-igazgatási átrendezést sürgető erők jelenlétét, s magunkat mint nemzeti hagyományainkra, kultúránkra büszke kultúr-nemzetet akarnánk megőrizni.

Az már egy újabb kérdéssorozat alapja lehet, hogy megvalósulhat-e a mai Európa humán és gazdasági értelmiségének álma: a szabad polgárok Európája. Vajon a különböző közösségszervező elvek – állami-igazgatási, kultúr-nemzeti, szociális, vallási-világnézeti elvek – összeütkezésében nem morzsolódik-e fel ez a vékony európai értelmiségi réteg maga is?

Ezek után okkal vetődik fel a kérdés: milyen államot építsünk fel? Javasoljuk, hogy az államok a térség nemzeti-etnikai sokszínűségét – hasonlóan a vallási és egyéb kulturális-szokásrendi sokszínűséghez – általános emberi értéknek ismerjék el.

Az államok nyilvánítsák ki: tisztában vannak azzal, hogy a térség nemzeti-etnikai sokszínűségének megőrzése politikai, kulturális és szociális kérdés. A területükön élő minden (többségi-kisebbségi) nemzeti kultúra hordozóinak megmaradásához, kifejlődéséhez, újjaalakulásához a feltételeket biztosítják, e sokszínűség megőrzésére minden eszközt igénybe vesznek.

Az államok nyilvánítsák ki: belátják, hogy a térségben olyan nemzeti-etnikai kisebbségi konfliktusok alakultak ki, amelyek akadályozzák a térség minden államának általános társadalmi-politikai-gazdasági fejlődését, az általános emberi-erkölcsi normatívák kialakulását, érvényesülését.

A térségben élő államok kisebbségpolitikájának kiindulópontja kell legyen annak belátása, hogy a területi-igazgatási (politikai) egységek (állam) és az itt élő nemzetek településterülete a történelmi adottságok folytán nem fedték és nem fedik egymást. Belátják, hogy az államterület etnikai homogenezálására eddig tett kísérletek csak újabb és újabb konfliktusokhoz vezettek.

Ezen új formák, keretek kialakításával egyidőben az egész európai kontinensen változások mennek végbe az államnak mint területi-igazgatási egységnek a szervezetében. Az államok tisztában vannak azzal, hogy ezeknek a területszervező erőknél szabad mozgást kell engedniük, mert különben a kontinensen (Európában) élő társadalmak emberi teljesítőképessége szenved csorbát.

Az elmúlt évszázadban az itt élő társadalmakban gyengék voltak azok a közösség-szerveződési formák, amelyek a különböző etnikumok és különböző szociális rétegek, felekezetek, sőt nemek, korosztályok együttes életéhez civil kereteket adhattak volna (polgári egyletek, társaságok, klubok stb.). Ezért is jelentek meg a térségben az etnikai, a szociális törekvések az utóbbi évszázadban szélsőségesebb formákban, mint Nyugat-Európában.

A „rendszerváltás a közgondolkodásban” jelentheti az új típusú nemzettudat ki-formálódását is. Annak elismerését, hogy az adott területi-igazgatási egység (állam) területén élő minden etnikum alkotója és formálója volt annak a társadalmi és kulturális egységnek, amit modern nemzetnek hívunk.

Mint átalakulásban élő államok polgárai, tisztában vagyunk azzal, hogy a közgondolkodási rendszerváltás, a az évszázados sérülések, sértések, torzulások csak a társadalom és a gazdaság évtizedes belső harcainak, tisztulási folyamatának eredményeként számolhatók fel. A politika azonban nem lehet csupán az öntörvényűnek mondott folyamatok követése, hanem azok befolyásolásának tudománya is. Ezért javasoljuk a térségben élő államok vezető erőinek: segítsék elő olyan nemzetközi normák kialakítását, amelyek vezéreszményei lehetnek a kisebbségi kérdés kezelésének.

A térség minden államának (minden adminisztrációjának) érdeke, hogy kialakuljon egy nemzetközi szinten elfogadott magatartáskódex. Ez csakis több – akár a különböző nemzetek vagy államok szempontjait érvényesítő – tervezet eredménye lehet. A magatartáskódex számonkérése a nézőpontok tisztázásának megindítója, majd vállalt feltétele is lehet a különböző európai vagy térségbeli integratív szervezetekbe való felvételnek.

Az a javaslat, amelynek fő vonásait itt megfogalmaztuk, a nézőpontok tisztázását kívánja elősegíteni. És talán azt, hogy kiragadja a vitákat a szavazatnyerő belpolitikai harcok, az utcai demagógia és indulatok, s a feladatok terhe alatt amúgy is roskadozó állami adminisztrációk egyedüli küzdőteréről.

Összefoglalásul: a magatartáskódex alapkérdései

Az államalkotók és állampolgárok
 A kisebbséghez tartozásról
 A kisebbségek is államalkotók
 A kisebbségi (kollektív) jogok jellege
 A kisebbségi szervezkedés szabadsága
 A perszonális (személyi) autonómia
 Területi autonómiák
 A községi autonómia
 Regionális kisebbségi autonómia
 Az államok kölcsönös segítségnyújtásáról

* * * *

Mindennek alapfeltétele, hogy az államok belássák: az évszázados nemzeti ellenségeskedés, az állam és a nemzet szembenállása még hosszú időn át veszélyforrás lesz a politikai és a mindennapi életben. A belátás, a hosszú távú elképzelések kialakítása, a megfelelő intézményi rendszerek kiformalása a kormányzati adminisztrációk szándéka és feladata kell legyen. Mindez a térség anyagi és szellemi felemelkedésének feltétele is. Az állami-politikai adminisztrációk és az értelmiség kölcsönös jóhiszeműsége, jóindulata a feszültségek feloldásának legfőbb feltétele.

GLATZ FERENC

KÖZOKTATÁSI KUTATÁSOK

AZ AKADÉMIAI KIADÓ ÉS A KÖZOKTATÁSI KUTATÁSOK TITKÁRSÁGÁNAK
 KÖNYVSOROZATA
 SZERKESZTI GELLÉRINÉ LÁZÁR MÁRTA ÉS RÉT RÓZSA

MÁTRAI ZSUZSA: Az amerikai társadalomtudományi nevelés története	BENEDEK ANDRÁS: Adaptív szakképzési modell.
TANTERV ÉS VIZSGA KÜLFÖLDÖN. Szerk.: Mátrai Zsuzsa	TESSÉK MEGNEVELNI. Fegyelmi ügyek az iskolában. Szerk. Várhegyi György
KÁRPÁTI ANDREA: Látni tanulunk. A műelemzés tanítása az általános iskolában.	FORRAY R. KATALIN & KOZMA TAMÁS: Társadalmi tér és oktatási rendszer
FORRAY R. KATALIN & HEGEDŰS T. ANDRÁS: Két tanulmány a cigány gyerekekről	ÖNKORMÁNYZAT ÉS OKTATÁS. Szerk.: Halász Gábor
TÖRTÉNELEMTANÍTÁS NÉMETORSZÁGBAN. Szerk. Karl Pellens és Szabolcs Ottó	EGY ISMERETLEN MAGYARORSZÁG. Szerk.: Forray R. Katalin és Györgyi Zoltán
KOKAS KLÁRA: A zene felemeli a kezeimet	ÉRTÉK – ISKOLA – CSALÁD. Szerk.: Boros László
KÁRPÁTI ANDREA: A Leonardo Program	

A könyvek ára egységesen 85.-Ft. Megrendelhetők: Közzoktatási Kutatások Titkársága,
 1395 Budapest, Pf. 427